

EL VESSANT PROFESSORA SECUNDÀRIA DE DOLORS MILLAT

Com us he dit, durant 10 anys vaig exercir de docent a la secundària i per tant moltes de les coses que hem parlat les vaig poder constatar amb els meus alumnes.

Però com que feia classes d'història, i no de llengua i literatura, per fer agafar interès als alumnes per la història vaig decidir fer-los llegir novel·la històrica.

Sí, aquí era una obligació, però en aquell moment i en aquella circumstància la prioritat no era fomentar el seu gust per la lectura, només volia que llegissin història com si fos una novel·la a veure si li agafaven interès.

Vaig buscar novel·les atractives, el més rigoroses històricament possible, però sobretot que la història de ficció fos interessant, que els enganxés.

La gran sorpresa va ser com aquest fet, a part d'interessar-se més per la història, els va fer agafar ganes de llegir novel·les. El miracle més gran, passava quan llegien un llibre on la història transcorria a la seva ciutat, espais que reconeixien, que podien anar a veure, notar-hi els canvis, pensar que altres abans que ells havien viscut al mateix lloc... Va ser fantàstic, veure l'entusiasme de la majoria.

Alguns exemples de novel·la històrica de Barcelona (a part de les que feia llegir, n'he afegit altres més actuals que penso poden ser interessants):

Jo confesso, de J. Cabré. *La catedral del mar*, de I. Falcones. *Victus* de A. Sánchez Pinyol, *Cabaret Pompeia* de Andreu Martín. *El embrujo de Shangai*, *Últimas tardes con Teresa*, *El amante bilingüe*, de Marsé. *La plaça del diamant*, de Mercè Rodoreda. I Manuel Vázquez Montalbán, que a la seva sèrie negra descriu la Barcelona del post-franquisme, on el detectiu Pepe Carvalho, es mou pel Barri Chino preolímpic, pre MACBA y pre CCCB

Altres (també n'he afegit algunes de més d'actuals):

Yo, Claudio, de Robert Graves. *Les memòries d'Adriano*, de Marguerite Yourcenar. *El hereje*, de Delibes. *Els fills del grial*, de Peter Berling. *El nom de la rosa*, d'Umberto Eco. *Guerra i pau*, de Tolstoi. I en l'actualitat el que es coneix com a fantasia èpica, amb la saga *Cançó de gel i foc*, més coneguda per la seva adaptació audiovisual, *Joc de trons*, de George R. R. Martin.

Potser estaria bé, buscant la transversalitat, que els professors de llengua i de literatura parlessin amb els d'història (ciències socials) i es posessin d'acord amb les lectures.